RPW/31938/2026 – 1P
EZD RP KS
(BPK – III)
Data rejestracji: 2026 – 09 – 23
Data wpływu: 2026 – 09 – 23

THE INTERNATIONAL ORGANIZATION OF FOLK ART – THE POLISH SECTION
MIĘDZYNARODOWA ORGANIZACJA SZTUKI LUDOWEJ – SEKCJA POLSKA

Do druku nr 2603

Lublin 22.09.2026

Regon: 432660845
KRS: 000179735

Szanowny Pan
Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Kancelaria Sejmu

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU
L. dz. SPS-III.020.121.22.2026
Data wpływu 23.09.26r.

Polska Sekcja IOV (The International Organization of Folk Art.) - organizacja pozarządowa akredytowana w ramach Konwencji UNESCO z 2003 roku do pełnienia funkcji doradczych w zakresie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego – przedstawia stanowisko konsultantów PS IOV: ekspertów, badaczy kultury ludowej, choreografów, instruktorów oraz kierowników zespołów folklorystycznych w sprawie **poselskiego projektu ustawy o zespołach ludowych, zawartego w druku sejmowym nr 2603.** Będziemy zobowiązani za przekazanie tego stanowiska właściwym komisjom sejmowym i uwzględnienie go przy formułowaniu ostatecznego kształtu ustawy.

Łączę wyrazy szacunku

Przewodnicząca PS IOV
Prof. dr hab. Anna Brzozowska-Krajka

Międzynarodowa Organizacja Sztuki Ludowej
Sekcja Polska
Pl. M. Curie-Skłodowskiej 4 A, pokój 228
PL 20-031 Lublin
NIP: 712 284 83 67

Otrębusy 04.09.2026.

STANOWISKO KONSULTANTÓW POLSKIEJ SEKCJI IOV

w sprawie poselskiego projektu ustawy o zespołach ludowych

druk sejmowy nr 2603

Konsultanci Polskiej Sekcji IOV (International Organization of Folk Art), organizacji pozarządowej akredytowanej w ramach Konwencji UNESCO z 2003 r. do pełnienia funkcji doradczych w zakresie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, przedstawiają stanowisko w sprawie poselskiego projektu ustawy o zespołach ludowych, zawartego w druku sejmowym nr 2603.

Konsultanci doceniają zainteresowanie ustawodawcy sytuacją zespołów ludowych oraz dostrzeżenie potrzeby stworzenia stabilniejszych instrumentów wspierania ich działalności. Samo podjęcie tej problematyki jest zasadne. Zespoły ludowe odgrywają istotną rolę w edukacji regionalnej, działalności artystycznej i społecznej, a w wielu przypadkach również w przekazywaniu wiedzy, repertuaru i praktyk związanych z tradycyjną kulturą.

Powyższe nie oznacza jednak pozytywnej oceny przedstawionego projektu.

Analiza proponowanych rozwiązań prowadzi do wniosku, że zasadnicze założenia projektu nie odpowiadają rzeczywistemu zróżnicowaniu organizacyjnemu, prawnemu i funkcjonalnemu środowiska zespołów ludowych w Polsce. Zastrzeżenia dotyczą nie tylko poszczególnych przepisów, lecz również samej konstrukcji projektowanego systemu: definicji jego adresatów, powiązania rejestracji z uzyskaniem osobowości prawnej, relacji zespołu z dotychczasową instytucją prowadzącą, sytuacji majątkowej, sposobu finansowania oraz umiejscowienia rejestru w strukturze administracji publicznej.

W ocenie Konsultantów projekt w obecnym kształcie nie powinien stanowić podstawy systemowej regulacji działalności i wsparcia zespołów ludowych. Wymaga zasadniczego przepracowania, poprzedzonego analizą faktycznych modeli

funkcjonowania tych zespołów i szerokimi konsultacjami ze środowiskami, których regulacja ma dotyczyć.

1. Nieadekwatność przyjętego modelu do zasad ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Podstawowe zastrzeżenie ma charakter systemowy.

Konwencja UNESCO z 2003 r. definiuje niematerialne dziedzictwo kulturowe poprzez praktyki, przedstawienia, przekazy, wiedzę i umiejętności, które wspólnoty, grupy, a w niektórych przypadkach jednostki uznają za część własnego dziedzictwa. Istotnym elementem tego modelu pozostają ciągłość przekazu, jego odtwarzanie w zmieniających się warunkach oraz udział społeczności, których dziedzictwo dotyczy.

Zespół ludowy może być jednym ze środowisk, w których proces ten się dokonuje. Nie jest jednak ani jedyną, ani uniwersalną formą funkcjonowania tradycyjnej kultury.

Projekt ustawy przyjmuje inną perspektywę. Punktem wyjścia czyni określoną kategorię podmiotu organizacyjnego, z którą następnie wiąże rejestrację, osobowość prawną i instrumenty finansowe. Tak skonstruowany mechanizm może prowadzić do utożsamienia systemowego wspierania tradycyjnej kultury ze wspieraniem jednej, ustawowo zdefiniowanej kategorii organizacyjnej.

Z perspektywy ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego rozwiązanie takie należy uznać za niewystarczające. Przedmiotem polityki publicznej powinno być przede wszystkim tworzenie warunków do zachowania, praktykowania, rozwijania i przekazywania tradycji, przy poszanowaniu różnorodności środowisk, w których procesy te zachodzą.

2. Niedostateczne uwzględnienie różnorodności środowisk przekazujących tradycję

Projekt koncentruje system wsparcia na zespołach pieśni i tańca, kapelach i grupach regionalnych. Tymczasem współczesny obszar praktykowania i przekazywania tradycyjnej kultury jest znacznie bardziej zróżnicowany.

Obejmuje m.in. lokalne grupy śpiewacze i instrumentalne, indywidualnych wykonawców, depozytariuszy tradycji, ogniska muzyki tradycyjnej, inicjatywy edukacyjne, warsztaty międzypokoleniowe oraz działania prowadzone w formule mistrz–uczeń.

W wielu przypadkach właśnie te mniej sformalizowane środowiska zachowują lokalne warianty repertuaru, techniki wykonawcze, wiedzę o obrzędowości, praktykach muzycznych i tanecznych oraz sposoby ich bezpośredniego przekazywania.

Systemowe wsparcie tradycyjnej kultury nie powinno prowadzić do hierarchizacji tych form wyłącznie według kryterium posiadania określonej struktury organizacyjnej.

Zasadne jest zatem rozważenie regulacji szerszej niż ustawa odnosząca się wyłącznie do jednej kategorii zespołów – zwłaszcza w kontekście trwającej w Polsce dyskusji nad kompleksowym modelem ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

3. Konieczność rzeczywistego udziału środowiska w kształtowaniu regulacji

Konwencja UNESCO z 2003 r. przyznaje społecznościom, grupom i jednostkom tworzącym, podtrzymującym i przekazującym niematerialne dziedzictwo kulturowe istotną rolę w procesach jego identyfikacji i ochrony.

W odniesieniu do projektowanej regulacji ma to znaczenie szczególne. Ruch folklorystyczny w Polsce nie jest strukturą jednorodną. Obejmuje niewielkie zespoły lokalne, grupy działające przy szkołach i instytucjach kultury, zespoły dziecięce i młodzieżowe, zespoły regionalne, duże miejskie zespoły pieśni i tańca, zespoły akademickie oraz podmioty prowadzone przez stowarzyszenia i fundacje.

Różnią się one nie tylko skalą i profilem artystycznym, lecz przede wszystkim statusem organizacyjnym, sposobem finansowania, własnością wykorzystywanego majątku, statusem kadry oraz relacją z instytucją prowadzącą.

Regulacja ingerująca w tak zróżnicowane środowisko powinna być poprzedzona rozpoznaniem tych modeli oraz konsultacjami obejmującymi zarówno przedstawicieli zespołów, jak i instytucji kultury, uczelni, szkół, organizacji pozarządowych, środowisk naukowych i depozytariuszy tradycji.

4. Osobowość prawna zespołu i jej konsekwencje organizacyjne

Jednym z podstawowych założeń projektu jest stworzenie mechanizmu, w którym wpis do Krajowego Rejestru Zespołów Ludowych wiąże się z uzyskaniem przez zespół osobowości prawnej.

Samo umożliwienie zespołom nieposiadającym obecnie podmiotowości prawnej uzyskania takiego statusu może być rozwiązaniem użytecznym dla części środowiska. Problem powstaje jednak wówczas, gdy ten właśnie model staje się podstawową drogą dostępu do przewidzianego ustawą systemu wsparcia.

Znaczna część zespołów ludowych funkcjonuje obecnie jako element struktur innych osób prawnych: samorządowych instytucji kultury, uczelni, stowarzyszeń, fundacji lub innych podmiotów.

W tych przypadkach zespół nie stanowi odrębnego podmiotu prawnego, ponieważ jego działalność jest organizacyjnie i finansowo prowadzona przez instytucję macierzystą. Korzysta z jej księgowości, administracji, infrastruktury, zatrudnienia, obsługi technicznej i zaplecza lokalowego.

Projekt nie rozstrzyga w sposób wystarczający, jak nowa podmiotowość zespołu miałaby pozostawać w relacji do jego dotychczasowego usytuowania organizacyjnego.

Nie można przy tym twierdzić, że projekt wprost nakazuje zespołom opuszczanie struktur instytucji macierzystych. Powstaje jednak realny problem prawny i organizacyjny: osoba prawna utworzona na podstawie projektowanej ustawy będzie podmiotem odrębnym od uczelni, instytucji kultury czy stowarzyszenia, w ramach którego zespół dotychczas funkcjonował.

Projekt powinien więc jednoznacznie przewidywać możliwość korzystania z systemu wsparcia także przez zespoły pozostające częścią istniejących osób prawnych, bez konieczności uzyskiwania przez nie odrębnej osobowości prawnej.

5. Skutki dla zespołów działających przy instytucjach kultury i uczelniach

Szczególnej analizy wymaga sytuacja zespołów funkcjonujących w strukturach samorządowych instytucji kultury i szkół wyższych.

Instytucja kultury jest odrębną osobą prawną i samodzielnie gospodaruje przydzielonym i nabytym mieniem. Podobnie uczelnia posiada osobowość prawną i działa w ramach ustawowo zagwarantowanej autonomii.

Zespół będący jednostką organizacyjną takiej instytucji nie jest od niej podmiotowo odrębny. Koszty zatrudnienia instruktorów, choreografów, muzyków i pracowników technicznych, obsługa administracyjna, księgowość, ubezpieczenia, pomieszczenia prób, magazyny czy transport mogą być finansowane i organizowane bezpośrednio przez instytucję macierzystą.

Utworzenie obok niej odrębnej osoby prawnej wymagałoby określenia wzajemnych relacji obu podmiotów, w tym zasad finansowania, udostępniania infrastruktury, wykonywania świadczeń, zatrudniania kadry oraz korzystania z majątku.

Projekt nie reguluje tych zagadnień w sposób odpowiadający skali możliwych konsekwencji.

Nie jest również uzasadnione zakładanie, że uzyskanie niewielkiego dodatkowego wsparcia publicznego powinno wiązać się z rezygnacją z istniejącego zaplecza instytucjonalnego, którego rzeczywista wartość może być znacząco wyższa niż wysokość świadczeń przewidzianych w projektowanej ustawie.

6. Status majątku wykorzystywanego przez zespoły

Jednym z najistotniejszych problemów praktycznych jest status majątku wykorzystywanego przez zespoły działające w ramach innych osób prawnych.

Stroje regionalne, instrumenty, urządzenia techniczne, elementy scenografii i wyposażenia pozostają w wielu przypadkach własnością instytucji kultury, uczelni, szkoły, stowarzyszenia albo jednostki samorządu terytorialnego.

Uzyskanie przez zespół własnej osobowości prawnej nie powodowałoby automatycznego przeniesienia na niego prawa własności tych składników.

W odniesieniu do samorządowych instytucji kultury należy ponadto uwzględnić, że zgodnie z obowiązującymi przepisami samodzielnie gospodarują one swoim mieniem. Ewentualne przekazanie, zbycie lub udostępnienie określonych składników innemu podmiotowi wymagałoby zatem odpowiedniej podstawy i decyzji właścicielskiej właściwego podmiotu.

Nie jest więc trafne stwierdzenie, że instytucja kultury z zasady „nie może" użyczyć zespołowi strojów czy instrumentów. Problem polega na czym innym: projekt nie zapewnia ciągłości prawa do korzystania z majątku po uzyskaniu przez zespół statusu odrębnej osoby prawnej.

Ma to szczególne znaczenie w przypadku garderoby. Komplety strojów regionalnych bywają tworzone i uzupełniane przez dziesięciolecia, a ich wartość może znacznie przekraczać kwoty proponowanego wsparcia. Dotyczy to również instrumentarium oraz infrastruktury niezbędnej do bieżącej działalności.

Regulacja powinna zatem gwarantować, że objęcie zespołu systemem pomocy nie będzie uzależnione od zmiany istniejących relacji majątkowych ani nie spowoduje utraty dostępu do zasobów instytucji prowadzącej.

7. Zespoły dziecięce i młodzieżowe

Projekt wymaga również ponownego przeanalizowania z punktu widzenia specyfiki zespołów dziecięcych i młodzieżowych.

Nie jest prawidłowe twierdzenie, że sam udział osób małoletnich uniemożliwia funkcjonowanie osoby prawnej. Osobowość prawna przysługuje bowiem organizacji, a nie jej członkom.

Problem ma jednak charakter praktyczny i konstrukcyjny.

Polskie prawo różnicuje zdolność do czynności prawnych osób małoletnich: osoby poniżej trzynastego roku życia co do zasady jej nie posiadają, a po ukończeniu trzynastu lat posiadają zdolność ograniczoną. Oznacza to, że model organizacji, której zasadniczą część członkostwa stanowią dzieci, wymaga szczególnie precyzyjnego określenia kompetencji przedstawicieli ustawowych, organów zespołu i osób odpowiedzialnych za jego działalność.

Zespoły dziecięce funkcjonują ponadto zwykle dzięki bezpośredniemu zapleczu szkoły, domu kultury lub innej instytucji prowadzącej, która zapewnia bezpieczeństwo uczestników, kadrę pedagogiczną, obsługę organizacyjną i finansową oraz infrastrukturę.

Z punktu widzenia ochrony i przekazu tradycji ich znaczenie jest szczególne. To właśnie systematyczna edukacja dzieci i młodzieży zapewnia ciągłość wielu środowisk folklorystycznych.

Projekt powinien zatem wyraźnie umożliwiać obejmowanie takich zespołów wsparciem za pośrednictwem instytucji prowadzących, bez tworzenia sztucznej potrzeby ich organizacyjnego usamodzielniania.

8. Ograniczenie możliwości członkostwa do jednego zespołu

Poważne zastrzeżenia budzi także przyjęte w projekcie ograniczenie, zgodnie z którym można być jednocześnie członkiem tylko jednego zespołu ludowego.

Rozwiązanie to nie znajduje przekonującego uzasadnienia merytorycznego.

Praktyka ruchu folklorystycznego obejmuje liczne przypadki równoczesnego uczestnictwa tej samej osoby w kilku różnych formach działalności, np. w kapeli, grupie śpiewaczej, zespole regionalnym i zespole akademickim. Poszczególne formacje mogą realizować odmienne funkcje artystyczne i edukacyjne oraz reprezentować różne tradycje lokalne.

Ograniczenie członkostwa nie jest również niezbędne dla realizacji celu finansowego ustawy. Ewentualnym nieprawidłowościom w zakresie wielokrotnego finansowania tych samych kosztów można przeciwdziałać za pomocą instrumentów odnoszących się do sposobu wydatkowania i rozliczania środków, bez ingerowania w indywidualną aktywność artystyczną członków zespołów.

W ocenie Konsultantów przepis ten powinien zostać usunięty.

9. Kryteria kwalifikacji zespołu i problem oceny „autentyczności"

Projekt wiąże możliwość wpisu do rejestru z merytoryczną oceną działalności zespołu.

Sam zamiar zapewnienia, aby środki publiczne trafiały do podmiotów rzeczywiście zajmujących się kulturą tradycyjną, jest zrozumiały. Projekt wymaga jednak znacznie bardziej precyzyjnego określenia kryteriów takiej oceny.

Pojęcia odnoszące się do zgodności z tradycją, autentyczności czy regionalnego charakteru repertuaru nie mogą być stosowane jako kryteria administracyjne bez jasnego określenia ich znaczenia, podstaw oceny i procedury odwoławczej.

Kultura tradycyjna nie jest zjawiskiem statycznym. Zmienia się historycznie, występuje w lokalnych wariantach, podlega przekształceniom i współczesnym interpretacjom.

W przypadku zespołów pieśni i tańca dodatkowym zagadnieniem jest wieloletnia polska tradycja folkloru opracowanego scenicznie, która stanowi odrębne i utrwalone zjawisko artystyczne. Nie powinna być utożsamiana ani z przekazem źródłowym, ani oceniana według tych samych kryteriów.

Projekt powinien więc rozróżniać różne sposoby praktykowania tradycji i unikać tworzenia jednej administracyjnej miary „autentyczności" dla całego, wewnętrznie zróżnicowanego środowiska.

10. Umiejscowienie Krajowego Rejestru Zespołów Ludowych

Projekt przewiduje powierzenie prowadzenia Krajowego Rejestru Zespołów Ludowych Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Rozwiązanie to wymaga ponownego rozważenia.

Działalność zespołów ludowych należy przede wszystkim do obszaru polityki kulturalnej, edukacji artystycznej oraz ochrony dziedzictwa kulturowego. Historyczny i społeczny związek znacznej części kultury tradycyjnej ze środowiskiem wiejskim nie przesądza o właściwości instytucji odpowiedzialnej za realizację instrumentów polityki

rolnej do prowadzenia systemu rejestracji i administracyjnego nadzoru nad zespołami artystycznymi.

Nie chodzi przy tym o ocenę kompetencji organizacyjnych ARiMR, lecz o zasadę adekwatności instytucjonalnej.

Rejestr zespołów oraz jego obsługa merytoryczna powinny być powiązane z administracją odpowiedzialną za kulturę i ochronę dziedzictwa narodowego oraz korzystać z wiedzy specjalistów z zakresu etnologii, etnomuzykologii, etnochoreologii, folklorystyki, edukacji regionalnej i ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

11. Relacja nowego systemu do istniejących źródeł finansowania kultury

Projekt powinien również jednoznacznie określać relację przewidzianego w nim wsparcia do istniejących programów dotacyjnych i grantowych.

Nie ma obecnie podstaw do kategorycznego twierdzenia, że wpis lub brak wpisu do projektowanego rejestru automatycznie ograniczy możliwość ubiegania się o środki np. z programów Narodowego Centrum Kultury. Taki skutek nie wynika z samego projektu.

Zasadne jest jednak zwrócenie uwagi na potrzebę zabezpieczenia komplementarności obu systemów.

Stałe wsparcie działalności zespołu oraz grant przeznaczony na realizację konkretnego przedsięwzięcia mają odmienne funkcje i nie powinny być traktowane jako instrumenty wzajemnie się wykluczające.

Ustawa powinna zatem jednoznacznie potwierdzać, że uzyskanie albo nieuzyskanie wpisu do rejestru nie wpływa samo przez się na możliwość ubiegania się o środki z innych publicznych programów wspierania kultury, chyba że odrębne przepisy przewidują konkretne i merytorycznie uzasadnione kryteria.

12. Potrzeba szerszej regulacji dotyczącej niematerialnego dziedzictwa kulturowego

Dyskusja nad projektem ustawy ujawnia problem znacznie szerszy niż finansowanie zespołów ludowych.

Polska jest stroną Konwencji UNESCO z 2003 r., a zobowiązania wynikające z tego aktu dotyczą ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego jako całości, a nie wyłącznie jednej kategorii jego wykonawców lub organizatorów.

W tym kontekście zasadne jest rozważenie kompleksowej regulacji dotyczącej ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, w ramach której odpowiednie miejsce znalazłby również system wspierania zespołów ludowych.

Postulat taki pozostaje zbieżny ze stanowiskiem Katedry UNESCO ds. publicznych i globalnych procesów zarządzania niematerialnym dziedzictwem kulturowym Uniwersytetu Warszawskiego, wskazującym na potrzebę odejścia od regulacji skoncentrowanej wyłącznie na strukturach organizacyjnych na rzecz systemowego ujęcia praktyk, wspólnot i międzypokoleniowego przekazu dziedzictwa.

Nie oznacza to pomniejszania roli zespołów ludowych. Przeciwnie – umożliwiłoby umiejscowienie ich działalności w szerszej, spójnej polityce państwa wobec żywego dziedzictwa kulturowego.

Wnioski i rekomendacje

Konsultanci Polskiej Sekcji IOV uznają za zasadne podjęcie przez ustawodawcę problematyki funkcjonowania i finansowania zespołów ludowych. Jednocześnie negatywnie oceniają przedstawiony projekt w jego obecnym kształcie.

Zastrzeżenia nie mają wyłącznie charakteru legislacyjno-technicznego. Dotyczą podstawowych założeń projektowanego systemu oraz jego niedostosowania do rzeczywistych modeli funkcjonowania ruchu folklorystycznego w Polsce.

W ocenie Konsultantów dalsze prace nad regulacją powinny opierać się na następujących założeniach:

1. przeprowadzeniu szerokich konsultacji z przedstawicielami zespołów ludowych, depozytariuszami tradycji, instytucjami kultury, szkołami, uczelniami, organizacjami pozarządowymi oraz środowiskiem naukowym;
2. odejściu od modelu, w którym odrębna osobowość prawna zespołu stanowi podstawowy warunek dostępu do systemu wsparcia;
3. umożliwieniu korzystania ze wsparcia przez zespoły pozostające jednostkami organizacyjnymi istniejących osób prawnych;
4. zabezpieczeniu ciągłości korzystania z majątku, infrastruktury i zaplecza instytucji prowadzących;
5. stworzeniu rozwiązań odpowiadających specyfice zespołów dziecięcych i młodzieżowych;

6. usunięciu ograniczenia pozwalającego na członkostwo tylko w jednym zespole ludowym;

7. precyzyjnym określeniu kryteriów kwalifikacji zespołów do systemu wsparcia i odejściu od niejednoznacznych kryteriów wartościujących różne formy praktykowania tradycji;

8. rozróżnieniu tradycji praktykowanej w przekazie lokalnym od folkloru opracowanego scenicznie, przy uznaniu obu tych obszarów za istotne, lecz wymagające odmiennych narzędzi opisu i oceny;

9. powierzeniu prowadzenia rejestru i nadzoru merytorycznego instytucji usytuowanej w obszarze kultury i ochrony dziedzictwa narodowego;

10. zagwarantowaniu komplementarności projektowanego wsparcia z istniejącymi programami finansowania kultury;

11. uwzględnieniu w polityce państwa także innych form przekazu tradycji, w tym działalności grup śpiewaczych i instrumentalnych, indywidualnych depozytariuszy, ognisk muzyki tradycyjnej oraz programów mistrz–uczeń;

12. rozpoczęciu prac nad kompleksowym systemem ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego, w którym wsparcie zespołów ludowych stanowiłoby jeden z elementów szerszej polityki państwa.

Konsultanci stoją na stanowisku, że skuteczny system wsparcia powinien odpowiadać rzeczywistym sposobom funkcjonowania środowisk, do których jest adresowany. Instrumenty publiczne powinny wzmacniać istniejące i sprawdzone modele działalności, a nie uzależniać dostęp do pomocy od ich reorganizacji.

Nie znajduje uzasadnienia tworzenie systemu, w którym możliwość uzyskania dodatkowego finansowania może wymagać zmiany statusu organizacyjnego zespołu, powstania nowej osoby prawnej i ponownego uregulowania jej stosunków z instytucją, która przez lata zapewniała temu zespołowi finansowanie, majątek, infrastrukturę i obsługę organizacyjną.

Celem regulacji powinno być stworzenie lepszych warunków dla działalności zespołów oraz dla międzypokoleniowego przekazu tradycji. Środkiem do realizacji tego celu nie powinna być unifikacja form organizacyjnych, lecz system pozwalający wspierać różne modele działalności przy zachowaniu ich autonomii i dotychczasowego zaplecza instytucjonalnego.

Z tego względu Konsultanci Polskiej Sekcji IOV rekomendują zasadnicze przepracowanie projektu przed kontynuowaniem prac legislacyjnych nad jego szczegółowymi rozwiązaniami.

Polska Sekcja IOV deklaruje gotowość do udziału w dalszych konsultacjach i pracach eksperckich dotyczących zarówno systemowego wsparcia zespołów ludowych, jak i szerszych rozwiązań w zakresie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

Z wyrazami szacunku

Konsultanci Polskiej Sekcji IOV

1. Anna Iskra
2. [illegible]
3. Iwona Brzezińska
4. Aleksandra Rotska
5. Jan Bratka
6. [illegible]
7. Katarzyna Gaś
8. Marcin de Lekarska Wendt
9. Marta Leremolowska-Gapolewicz
10. Piotr Kulka
11. Rafał Zalyska
12. Paweł Szutow
13. [illegible]
14. Joanna Cygiela
15. Annette Ormańczyk
16. Krzysztof Kramek
17. Jacek Jeremiński
18. Beata Leremińska
19.